

llenguatge

Comparatives simples (II) 3/I/1971

Amb els adjectius anterior, posterior, superior i inferior es formen frases que tenen un cert valor comparatiu, cosa que explica que a vegades es faci enllaçar algun d'aquests adjectius amb el grup nominal o mitjà del terme conjuntiu que, en oracions com La meva és anterior que la teva, Té una alçada superior que aquesta, La meva sollicitud és de data posterior que la vostra. Tots els exemples que hem trobat en les diverses obres que hem consultat es resolien amb la preposició a en lloc de la conjunció que

La meva és anterior a la teva...
I aquesta és, sens dubte, la solució preferible i generalment usada; ja que, de fet, si bé l'oració La meva és anterior que la teva sembla equiparable a La meva és més antiga que la teva, no admet, com aquesta darrera, la repetició del verb (acompanyat d'un no expletiu, és a dir, de significació no negativa), que és el que justifica l'ús del terme conjuntiu que; amb tot, no sembla, que, si més no en alguns casos, la solució amb aquest darrer element d'enllaç es pugui condemnar en termes absoluts.

Més beligerància cal donar encara a les oracions anàlogues, és a dir, també de valor comparatiu, construïdes amb els mots igual (o idèntic) i diferent. Frases com Es igual que tu. Aquest any serà igual que l'altre són usualíssimes i no creiem que puguin ésser objecte de cap reserva. Els exemples de Fabra que coneixem, tant els que il·lustren les definicions dels mots igual i idèntic del seu diccionari com els que hem pervingut a trobar en els seus textos es resolien amb la preposició: La teva corbata és igual a la meva, El nombre de les seves síl·labes és igual al nombre de les seves vocals, Es idèntic a l'original. La Gran Enciclopèdia Catalana, en canvi, al costat de No hi ha cap home igual a un altre home exemplifica Un vestit igual que el meu. Tampoc, ni al Fabra ni a l'Enciclopèdia, no trobem exemples de l'ús del mot diferent regint la conjunció que. Però a la Gramàtica de Fabra de 1958, al costat de l'exemple ... una significació diferent de la del derivat... (pàg 111), trobem aquest altre: De diferent significació que el «dor» (es refereix a un sufix) damunt esmentat. Sembla evident, doncs, que certes construccions, aquelles en què es pot considerar que hi ha una idea verbal sobrentesa, admeten l'ús de la conjunció que com a enllaç entre els mots igual i diferent i el segon terme d'una comparació, en concurrència amb les preposicions a i de. La interpretació subjectiva de la frase decidiria l'elecció i que en algunes frases usuals, caldria fins i tot decantar-se preferentment per la conjunció.